

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., **ve věci žalobce: V.P., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2015, č.j. KrÚ 10720/2015/ODSH/14,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 10. 2014, č.j. MAG-12B-667/SSÚ-2014-III, jímž byly podle ustanovení § 123f odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobce a byl potvrzen provedený záznam 12 bodů v registru řidičů žalobce.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Žalobní body:

Žalobce v obecné rovině namítal, že se žalovaný řádně nezabýval jeho odvolacími důvody a důkazními prostředky, jednostranně v neprospěch žalobce upřednostnil některé důkazní prostředky a ignoroval rozhodovací praxi jiných správních orgánů v téže agendě.

Dále žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně porušil žalobcovo právo na spravedlivý proces, když ho nevyzval k doplnění odvolání, které obsahovalo sdělení, že odvolatel jej doplní do deseti dnů o konkrétní odvolací důvody. Z uvedeného důvodu přitom žalovaný vrátil spisový materiál správnímu orgánu prvního stupně, z čehož žalobce dovozuje, že se správní orgán prvního stupně věci dostatečně nezabýval.

V konkrétní rovině pak žalobce uvádí:

Žalovaný nereflektoval odvolací důvody, neboť v rozporu se zásadou legitimního očekávání nepostupoval v souladu s praxí prezentovanou např. rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č.j. MSK 49924/2014 ze dne 24. 4. 2014, ze kterého dle žalobce vyplývá, že tento odvolací správní orgán se zabýval v obdobné kauze kvalitou rozhodnutí vydaných v blokových řízeních (pokutové bloky). Uvedenou praxi dovozuje žalobce rovněž z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č.j. MSK 126113/2014 ze dne 22.10.2014 nebo č.j. MSK 121761ú2014 ze dne 12. 11. 2014. Obdobně dle žalobce postupoval prvostupňový správní orgán Městský úřad Písek, jak vyplývá z jeho rozhodnutí č.j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3 ze dne 19. 1. 2015. Žalobce dovozuje, že rozdílným přístupem správních orgánů k téže agendě, resp. k obdobným případům, dochází k porušování rovnosti účastníků řízení před zákonem.

Žalobce ve své věci označil jednotlivé podklady pro záznam bodů jako nezpůsobilé, když uvedl, že toto konkrétně ve vztahu k jednotlivým rozhodnutím v jednotlivých blokových řízeních učinil v odvolání. Oznámení od příslušných policejních oddělení považuje za nedostatečný důkaz, trvá na tom, že oznámení musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, aby mohla být vyloučena lidská chyba. Žalobce k žalobě předložil bloková rozhodnutí, která podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) nesplňovala kritérium dostatečné individualizace skutku a dále rozhodnutí v blokovém řízení, které jej splňovalo. Žalobce tvrdí, že nelze dovodit, že přestupce svým podpisem dává souhlas s druhem projednání a se správností rozhodnutí, za správnost rozhodnutí totiž nemůže odpovídat přestupce. Žalobce příkladmo uvádí, kdy je podklad nezpůsobilý pro záznam bodů (není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit; neuvedení místa a času spáchání přestupku; nečitelnost, nesrozumitelnost a nepřehlednost obsahu rozhodnutí), žalobce přitom odkazuje na rozsudek NSS č.j. 4 As 127/2014-39, který toleruje určitou zkratkovitost, avšak nepřipouští paušalizaci popisu skutků a dále ukládá správnímu orgánu zabývat se tím, zda se nejedná o nicotné či nezpůsobilé rozhodnutí.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, přičemž uplatnil právo na náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný setrval na správnosti zhodnocení skutkových okolností a na správnosti svého právního názoru vyjádřeného v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že žalobce

pouze obecně uvedl, že se nacházel na jiném místě (tedy v době přestupku), uvedené tvrzení však nijak nekonkretizoval, ani ničím nepodložil. Takové obecné tvrzení tak dle žalovaného nemohlo založit pochybnosti o údajích na jednotlivých oznámeních o přestupcích. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení ze dne 15. 9. 2014, které bylo žalobci do vlastních rukou doručeno dne 22. 9. 2014. Na str. 3-8 správního spisu je založeno 6 oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení žalobci (oznámení ze dne 27. 8. 2013 - Policie ČR, Dopravní inspektorát Havlíčkův Brod; ze dne 24.10.2013-Městská Policie Pardubice; ze dne 4. 11. 2013 - Policie ČR, Obvodní oddělení Čáslav, ze dne 1. 3. 2014 - Městská policie Lázně Bohdaneč; ze dne 22. 8. 2014 - Městská policie Přelouč, ze dne 12. 9. 2014 - Policie ČR, Dopravní inspektorát Nymburk). Na všech oznámeních o přestupku je uvedeno jméno a příjmení žalobce, včetně data a místa narození a trvalého pobytu, identifikace místa a spáchání přestupku - překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, s uvedením právní kvalifikace. V případě oznámení od Policie ČR je dále vždy uvedeno jméno policisty, který oznámení zpracoval a dále toho, kdo ověřil správnost a odeslal oznámení dožadujícímu správnímu orgánu prvního stupně; v případě oznámení od Městské policie Pardubice je uveden podpis vyřizujícího strážníka; v případě oznámení od Městské policie Lázně Bohdaneč (oznámení ze dne 1. 3. 2014) je na oznámení o přestupku uvedeno jméno strážníka, který oznámení sepsal a v případě oznámení od Městské policie Přelouč (oznámení ze dne 22. 8. 2014) je uvedeno jméno strážníka, který měřil rychlost vozidla a dále uvedeno jméno velitele městské policie, který oznámení schválil. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 15. 9. 2013 se podává, že žalobce dosáhl 12 bodů na základě 6 záznamů o přestupcích. Dne 29. 9. 2014 byly správnímu orgánu prvního stupně doručeny námítky žalobce proti záznamu bodů bez bližšího odůvodnění s tím, že do třiceti dnů dodá správnímu orgánu kopie podnětů k přezkumnému řízení. Podání dále obsahuje citaci usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1004/2000: „*Neuvedení všech, v souladu s požadavky na takové rozhodnutí ze zákonem stanovených a na bloku předtištěných údajů, pak znamená nenaplnění požadavku na formální obsah tohoto druhu rozhodnutí.*“

Přípisem správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 9. 2014 byl žalobce poučen podle § 36 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), o možnosti navrhopat důkazy a činit návrhy, vyjádřit stanovisko ve věci a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci. Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce vyjádřil v podání ze dne 17. 10. 2014 (čl. 18 spr. spisu) v tom smyslu, že nedisponuje podklady k vypracování podnětů přezkumného řízení, požádal o doplnění kopií pokutových bloků ve věci veškerých provedených záznamů v registru řidičů ve vztahu k žalobci a dále uvedl, že přestupky nespáchal, neboť „*byl toho času vždy na jiném místě.*“ Vyjádřil svůj názor, že nedoplněním podkladů by se správní orgán dopustil pochybení, jak dle něj vyplývá z rozsudků NSS č.j. 5 Aa 39/2010-76 ze dne 24. 8. 2010 a č.j. 3 As 19/2011-74 ze dne 4.1.2012. Dále uvedl, že: „*Pokud přetrvává pochybnost správního orgánu o tom, zda-li se pan P. nacházel na jiném místě, navrhuji provedení dokazování svědeckou výpovědí přítele p. P.*“

Bez doplnění správního spisu o kopie pokutových bloků bylo dne 12. 4. 2013 vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Uvedené rozhodnutí je založeno na zhodnocení

skutkového stavu v tom směru, že oznámení o přestupcích, které správní orgán prvního stupně porovnal se záznamy v registru řidičů, jsou v dané věci dostatečným podkladem pro zamítnutí námitek a pro potvrzení provedení záznamu v registru řidičů žalobce, přičemž odkázal na rozsudky NSS č.j. 3 As 19/2011-74, č.j. 9As 96/2008- 44, č.j. 5 As 39/2010-76. Tvrzení žalobce o tom, že byl vždy na jiném místě, označil za obecné a účelové tvrzení ve snaze prodloužit správní řízení. Z uvedeného důvodu správní orgán prvního stupně nevyhověl návrhu na doplnění správního spisu kopiemi pokutových bloků.

Dne 24. 11. 2014 bylo správním orgánem prvního stupně doručeno odvolání, s tím že bude ve lhůtě deset pracovních dní doplněno. Přípisem správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 11. 2014 byl žalobce vyzván k doplnění odvolání a poučen o náležitostech podání podle § 37 a § 82 odst. 2 správního řádu. Odvolání bylo doplněno dne 8. 12. 2014, když byly namítány nedostatečné podklady pro vydání rozhodnutí v tom smyslu, že správní orgán je povinen vyžádat si pokutové bloky, které musí být řádně vyplněny, a dále to, že se správní orgán prvního stupně nezabýval celkovým skutkovým stavem věci. Žalobce poukázal na to, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje v odvolacím řízení „*obdobné podklady*“ (patrně řádně nevyplněné pokutové bloky – pozn. soudu) označil za nezpůsobilé. Dále pak žalobce namítal nesprávné užívání zkratk právních předpisů v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný k odvolání žalobce potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž vycházel z toho, že jednotlivá oznámení obsahovala dostatečný podklad pro vyslovení k závěru, že přestupky byly spáchány, a odkázal na právní větu NSS publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS. Žalovaný zdůraznil, že v tomto typu řízení není oprávněn k přezkumu pravomocných rozhodnutí, nejedná se totiž o odvolací řízení proti jednotlivým přestupkům.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. podle skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a to v mezích žalobních bodů.

Žaloba není důvodná.

Na daný případ dopadá právní úprava obsažená v zákoně o silničním provozu. Podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno **oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.**

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně **námítky** obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Podle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu, shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námítky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námítky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.

Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností **námítky řidiče neodůvodněné**, rozhodnutím námítky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Z uvedeného ustanovení § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, je zřejmé, že příslušný správní orgán provede záznam v registru řidičů na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Následně, podá-li přestupce námítky proti takovému postupu, je na správním orgánu, aby se zabýval důvodností vznesených námitek. Je přitom třeba dát za pravdu žalobci v tom směru, že ze zákonného ustanovení § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, nelze dovozovat, že tento přezkum je ze zákona co do okruhu podkladů omezen výhradně na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. To však žalovaný ani netvrdil. To, jaké podklady je v tom kterém případě nutno zvolit, tedy typicky, zda je třeba doplnit správní spis o vydané pokutové bloky (část A, která zůstává správnímu orgánu po uložení pokuty), je vždy třeba posuzovat individuálně v závislosti na kvalitě uplatněných námitek přestupce. Účastníkovi řízení musí být vždy dán prostor pro to, aby obsah oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení zpochybnil zcela konkrétními tvrzeními a k prokázání svých konkrétních tvrzení případně navrhl důkazní prostředky.

Podstatné ovšem je rozlišovat správní řízení o přestupku a správní řízení o námitkách proti záznamu bodů podle jejich předmětu. Krajský soud v tomto směru odkazuje na rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44: „*V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd.*“ Přestupce tak může uplatnit jednak námítky zcela zásadního charakteru směřující do skutkových okolností (sporovat zcela konkrétními tvrzeními, že skutek spáchal, či že byl připsán chybný počet bodů - k tomu rozsudek NSS ze dne 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publikovaný pod č. 2145/2010 Sb. NSS: „*Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení **pochybnosti** o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.*“) nebo námítky směřující do náležitostí oznámení o přestupku či pokutového bloku (absence podpisu přestupce na pokutovém bloku - k tomu např. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č.j. 8 As 68/2010-81: „*Rozhodnutí v blokovém řízení (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je vydáno vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem obviněným z přestupku.*“). Naproti tomu nelze akceptovat právní názor, že při přezkoumání důvodnosti námitek podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, se přestupci opětovně otvírá prostor pro uplatnění jakýchkoliv námitek, které mohl uplatnit v průběhu řízení o přestupku, přičemž důvodem takového závěru krajského soudu je aplikace zásady presumpce správnosti aktů orgánu veřejné moci - k tomu se zdejší soud vyslovil již v rozsudku ze dne 24. 6. 2009, č.j. 52 Ca 10/2009 - 78.

Žalobce v dané věci požadoval doplnění správního spisu o pokutové bloky a uplatnil totožnou námitku proti všem záznamům o přestupcích v registru řidičů spočívající v tom, že: „*V danou dobu byl vždy na jiném místě.*“ Je sice pravdou, že typově se jedná o skutkovou námitku zcela zásadního charakteru, neboť jestliže žalobce tvrdí, že byl jinde než v místě spáchání přestupku, implicitně tím říká, že žádný z přestupků nespáchal. Jak již však bylo zdůrazněno shora, hodlá-li žalobce uplatnit takovou námitku skutkového charakteru, je na něm, aby ji uplatnil konkrétně, tedy nikoliv tak, jak to učinil, když zvolil zcela obecnou formulaci. Žalobce totiž ani ve vztahu k jednomu z případů přestupků neuvedl konkrétní místo, kde se měl nacházet a případně z jakého důvodu. Pokud jde o důkazní prostředky, které žalobce na podporu svého obecného tvrzení uvedl, pak navrhl toliko provedení výslechu svědka, nejmenovaného přítele žalobce, který má uvedené tvrzení prokázat. K tomu je krajský soud nucen uvést, že zhodnotil-li správní orgán prvního stupně a následně v souladu s ním žalovaný, že se jedná o ryze účelové tvrzení žalobce, pak takovému zhodnocení nelze ničeho vytknout. Lze totiž důvodně předpokládat, že pokud by žalobce, zastoupený právním zástupcem v průběhu správního řízení, tedy osobou znalou relevantní právní úpravy, které musí být zřejmé, že neidentifikovaného svědka nelze vyslechnout, měl k dispozici konkrétní důkazní návrhy, zejména údaje identifikující osobu, která prokáže svojí výpovědí, že se žalobce vždy nacházel na jiném místě, či by měl jiné konkrétní důkazní návrhy, pak by předně uvedl konkrétní tvrzení o tom, kde se vždy v konkrétní dobu nacházel a tato tvrzení případně podepřel konkrétními důkazními návrhy, a to nejpozději v průběhu odvolacího řízení, když již z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zřejmé, že tvrzení žalobce je právě pro jeho obecnost považováno za účelové. To však žalobce bezdůvodně neučinil (tzv. koncentrace řízení ve vztahu k uplatnění nových skutečností a nových důkazů v odvolacím řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu, se v tomto typu správního řízení neuplatní, neboť se nejedná o řízení zahajované na návrh účastníka řízení). Žalobce přitom ani v žalobě ani později v průběhu soudního řízení domnělého svědka neidentifikoval ani svá skutková tvrzení neupřesnil ani případně neuvedl, co mu v tom bránilo. Mimo to, s ohledem na časový rozptyl spáchání jednotlivých přestupků, lze jen stěží uvěřit tomu, že právě jedna osoba by měla povědomí o tom, kde se žalobce vždy v době spáchání jednotlivých přestupků skutečně nacházel. Z uvedených důvodů shledal krajský soud zhodnocení námítky žalobce žalovaným jako nedůvodné za plně racionální. Jestliže tedy žalovanému nevznikly důvodné pochybnosti o správnosti údajů obsažených v oznámeních o přestupcích, nebyl povinen doplnit správní spis o pokutové bloky, na jejichž základě byla oznámení vyhotovena, tudíž tato oznámení o přestupcích lze v dané věci považovat za plně dostačující podklad pro rozhodnutí o námitkách podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu. Jak již bylo uvedeno, povinnost správního orgánu vyžádat si pokutové bloky totiž není dána při přezkoumání důvodnosti námitek podaných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, přímo ze zákona, nýbrž nastává v případě, že dojde ke zpochybnění správnosti či zákonnosti provedeného záznamu. Za takové zpochybnění přitom nelze považovat jakékoliv obecné tvrzení, nýbrž toliko konkrétní tvrzení, které je způsobilé založit důvodnou pochybnost. Kritérium konkrétnosti však tvrzení uplatněné žalobcem rozhodně nesplňovalo. Za konkrétní tvrzení nelze považovat ani holou citaci judikatury Nejvyššího soudu, jak je uvedena shora, v části odůvodnění tohoto rozsudku zabývajících se rozhodnými okolnostmi ve věci.

Pokud se žalobce vyjadřuje k nedostatkům pokutových bloků a toto ilustruje ukázkami z jiných kauz, pak se nejedná o žalobní bod směřující proti zákonnosti rozhodnutí vydaného v jeho konkrétní věci, neboť žalobním bodem jsou skutkové a právní důvody nezákonnosti /§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s./. Žalobce v konkrétní věci namítal, že se nenacházel na místě

spáchání přestupků, tedy že přestupky nespáchal, taková námitka však byla vyvrácena jako nezpůsobilá vzbudit důvodné pochybnosti o záznamech v registru řidičů. Žalobce měl možnost uplatnit konkrétní námitky do obsahu záznamů o přestupcích, to však neučinil.

K obecné námitce náležitostí pokutových bloků krajský soud uvádí, že žalovaný na str. 4 až 5 žalobci objasnil, že záznamy o přestupcích ve věci odvolatele obsahují údaje o spáchaném přestupku (kdy, kde a jaký přestupek byl spáchán - slovní popis a právní kvalifikace), údaje o přestupci (jméno a příjmení, datum narození, bydliště) a údaj o uložení pokuty. Za dané situace, kdy odvolací námitky směřovaly k vyžádání pokutových bloků, avšak bez konkrétního tvrzení vztahujícího se k dané věci (s výjimkou užití zkratk právních norem v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), žalovaný takovou povinnost neměl, jak již objasněno shora, přičemž z jeho rozhodnutí a z obsahu správního spisu - z jednotlivých záznamů o přestupcích - vyplývá, že tyto záznamy žalovaný přezkoumal z toho pohledu, zda poskytují dostatečný podklad o spáchání přestupku a zda konkrétní typy přestupků odpovídají počtu vyznačených bodů v registru řidičů. Jinými slovy, má-li žalobce za to, že obecným uvedením náležitostí pokutových bloků a uvedením odkazů na judikaturu a na podklady označené jinými správními orgány za nezpůsobilé pro záznam bodů v jiném řízení vzbudí důvodnou pochybnost o způsobilosti oznámení přestupků v jeho vlastní věci, pak se mýlí. Žalobci nic nebránilo v tom, aby uplatnil konkrétní námitky proti konkrétním oznámením o přestupcích, které jsou obsahem správního spisu, to však žalobce neučinil. Námitka o tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho odvolacími důvody (obecné tvrzení o náležitostech pokutových bloků a o jejich potřebě vyžádat je), na které žalobce v žalobě toliko odkázal, tak nemůže být úspěšná.

Pokud jde o údajné nesprávné či střídavé užívání zkratk týchž právních předpisů, pak s tímto se žalovaný vypořádal na str. 6 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že šlo o citaci z rozsudku soudu, navíc je zřejmé, o kterou právní normu se jedná, tedy nelze v takovém označení právní normy shledávat nezákonnost rozhodnutí. S tímto hodnocením žalovaného se krajský soud ztotožňuje.

Pokud žalobce namítal, že nebyl vyzván řádně k doplnění odvolání, pak ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce k doplnění odvolání vyzván byl, a to přípisem správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 11. 2014. Nelze přitom mít z obsahu správního spisu za to, že správnímu orgánu prvního stupně byl správní spis s tímto nedostatkem vrácen, jak tvrdil žalobce. Nadto, ani takový postup by zjevně nezatížil správní řízení vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť by tím byla zjednána náprava údajného pochybení. Tato žalobní námitka proto nemůže být důvodná.

Pokud jde o žalobní námitku porušení zásady legitimního očekávání v důsledku odlišné praxe jiného správního orgánu v téže agendě, je třeba připomenout, že povinnosti správního orgánu vyplývají primárně ze zákona, v daném případě ze správního řádu a ze zákona o silničním provozu, přičemž jsou vykládány správními soudy. Podle setrvalé judikatury NSS je přitom nepochybné, že povinnost správního orgánu vyžádat si pokutový blok v daném typu řízení, obsahuje-li oznámení o přestupku potřebné náležitosti, nastupuje pouze v případě konkrétního tvrzení žalobce, které je způsobilé vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti provedeného záznamu v registru řidičů. Uvedené vyslovil NSS např. v rozsudku č.j. 3 As 19/2011 - 74 ze dne 4. 1. 2012: „Rovněž z rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 -76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, který krajský soud citoval ve svém rozhodnutí,

vyplývá, že oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ Tedy krajský soud opakuje, že žalovaný nebyl povinen vyžádat si pokutové bloky, pokud by takovou praxi paušálně zavedl jiný krajský úřad, jak patrně naznačuje žalobce, jednalo-by se o postup jdoucí nad rámec zákonných povinností správního orgánu. Ano to však nelze mít předložením konkrétních rozhodnutí k žalobě za prokázané, neboť se v odkazovaných případech jednalo právě o konkrétní postup v konkrétním případě. Námitka žalobce o porušení zásady legitimního očekávání tak není důvodná.

Krajský soud ze všech uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pro úplnost krajský soud uvádí, že není povinen vypořádat se detailně s každou žalobní námitkou, zejména postaví-li v oponentuře k žalobě svůj právní názor. Klíčovým v dané věci je přitom názor krajského soudu, že obecné a ničím nepodložené tvrzení žalobce není sto založit důvodnou pochybnost o způsobilosti oznámení o přestupcích jako podkladů pro rozhodnutí o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu. Ústavní soud k otázce nepřezkoumatelnosti v nálezu dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 uvedl: „*Soudy nemusí nutně budovat vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pokud proti nim staví vlastní argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 15. července 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová